

РЕШЕНИЕ

№ 597

гр. Сливен, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, X СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Нина М. Коритарова

при участието на секретаря Мариана В. Тодорова
като разгледа докладваното от Нина М. Коритарова Гражданско дело № 20212230102341 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявени иски претенции с правно основание чл. 49 от СК.

В исковата си молба ищеца твърди, че с ответницата са сключили граждански брак на 03.02.1979 година в гр. София, от който имат родено едно дете, което е навършило пълнолетие. Ищецът твърди, че от 29 години живеят разделени, като след раздялата синът им живее при него. Сочи още, че с ответницата след раздялата не са поддържали никаква връзка, както и не поддържат такава към настоящия момент. Ищецът твърди в исковата молба, че на практика от 29 години са във фактическа раздяла и бракът им съществува формално.

От съдът се иска да постанови решение, с което да прекрати гражданския брак между страните като дълбоко и непоправимо разстроен, без съдът да се произнася относно вината за разтрогването на брака. Сочи, че семейното жилище, което са обитавали по време на брака не се ползва от никой от тях. Не претендира издръжка от съпругата си и не възразява след развода съпругата му да носи брачното фамилно име В., при изявено желание от нейна страна. Разноските по делото, да се поделят по равно.

В законоустановения срок от ответната страна не е депозиран писмен отговор.

В съдебно заседание редовно призованият ищец се явява лично. Исковата молба се поддържа изцяло и се претендира за уважаването ѝ.

Редовно призованата ответница се явява лично. Същата заявява, че не желае да се развежда, тъй като с оглед на възрастта и здравословното състояние на страните било социално оправдано да бъде запазен брака. Не оспорва обстоятелството, че са фактически разделени с нейния съпруг от 1995 г., когато той е напуснал семейното жилище заедно с техния син.

Страните не оспорват обстоятелството, че не са поддържали контакти продължително време.

От събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

В. ИВ. В. и СТ. СТ. В. са сключили граждански брак на 03.02.1979 година в гр. София, от който имат родено едно дете, което е навършило пълнолетие. Страните от 1995 година живеят във фактическа раздяла и бракът им съществува формално, като след раздялата не са поддържали никаква връзка, както и не поддържат такава към настоящия момент.

Видно от показанията на разпитания по делото свидетел Д., който е бил кум на страните ищецът през 1995-1996 г. се бил изнесъл на квартира заедно със сина си, като оттогава страните не били поддържали връзка помежду си и не ги бил засичал да бъдат заедно. Последно ги бил виждал двамата на неговата сватба на 17.09.1995 г. Според свидетелят бракът им не може да бъде заздравен, тъй като били разделени от много години.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства и свидетелски показания, които са относими, допустими и безпротиворечиви.

Установеното от фактическа страна мотивира следните правни изводи:

Исковата претенция с правно основание чл. 49 от СК е допустима и основателна. Безспорно се установи, че страните са във фактическа раздяла, като между съпрузите напълно и невъзвратно са изчезнали взаимната привързаност, уважението, доверието и желанието за полагане на общи усилия за осигуряване благополучието на семейството. Брачната връзка е лишена от съдържание и съществува само формално и юридически. Бракът е дълбоко и непоправимо разстроен и следва да бъде прекратен с развод.

Съгласно чл.49, ал.1 СК всеки от съпрузите може да иска развод, когато бракът е дълбоко и непоправимо разстроен. Правото на развод е субективно потестативно право, което се поражда от осъществен/и факт/факти, които са довели до такова състояние на брачната връзка, при което тя е лишена от предписаното ѝ от закона дължимо съдържание. Бракът е правоотношение, което означава комплекс от взаимни права и задължения. Неизпълнението на задълженията от страна на единия или двамата съпрузи, независимо от процесуалната им роля на ищец и ответник, макар и неподлежащи на принудително

осъществяване, има своята санкция в пораждање на правото на развод.

Въз основа на събраните гласни доказателствени средства и отделените за безспорни между страните обстоятелства, съдът приема, че между страните липсва изискваната от чл.14 СК взаимност, разбрана като отношения между съпрузите, изградени на основата на взаимно уважение, общи грижи за семейството и разбирателство. Настъпилото през 2015 г. окончателно разделно живеене на съпрузите, сочи че бракът е опразнен от съдържанието, което правните и нравствени норми предписват. Съдът разглежда фактичката раздяла не само като проявена в териториален аспект, а чрез пълна липса на физическа и духовна връзка между съпрузите (в този смисъл и Р 3749-1981г. на II ГО), което състояние не може да се определи като отговарящо на законовите изисквания на чл. 15 СК. По делото липсват каквито и да било доказателства, че са налице “важни причини” по смисъла на чл.15 СК за отделно живеене на страните. В този смисъл са единствено твърденията на ответницата, че от 2009 г. живее в гр. Сливен поради необходимостта да се грижи за своя баща и е била изпратена от ищеца да се грижи за баща си. Дори и в случай, че се приеме, че е налице такава важна причина, съдът счита, че същата не е обусловила фактичката раздяла на страните, която е започнала от 1995 г. и до 2009 г. вече е била продължила 14 г. без през това време страните да са осъществявали контакти помежду си.

Продължителната фактичката раздяла между страните сочи на липсата на всякакви съпругески отношения – прекъснати са всякакви духовни, икономически и интимни връзки между съпрузите, следователно раздялата е обстоятелство, което е разрушило трайно и необратимо семейната общност. Раздялата е причина и обективен факт, отразяващ дълбокото и непоправимо разстройство на брака (т.3 от ППВС 10/1971г.). Брачната връзка е невъзвратно изпразнена от предписваното ѝ от закона съдържание, поради което, като формална и ненужна, следва да се прекрати. Това настъпило фактичкото състояние следва да намери и своята юридическа санкция с постановяване на решение за развод на страните. Действително фактичката раздяла не е абсолютно основание за прекратяване на брака (ППВС №10/1971 г., т. 3), както и че не всяка фактичката раздяла между съпрузите води до дълбоко и непоправимо разстройство на брака, но в настоящия случай раздялата, е с не малка давност от 1995 г. до настоящия момент, през което време бракът им е съществувал само формално. През този период съпрузите не са се събирали да живеят заедно, не са поддържали общо домакинство, не са имали отношения като съпрузи, като всеки от тях в личен план е установил свой собствен начин на живот, изключващ изцяло другия. През този период, двамата не са били отдадени на обща грижа и единомислие за съществуването и просперитета на семейството. Всякакви контакти между тях са прекъснати и те са отчуждени един от друг, помежду им трайно са се настанили неразбирателството, липсата на обич и взаимно уважение. Изхождайки от установената по делото фактичката обстановка и поведението на страните, съдът приема за установено, че брачните отношения между съпрузите са дълбоко и непоправимо разстроени, а брачната връзка няма предписаното от закона и добрите нрави съдържание. Помежду им е изчезнало взаимното доверие и уважение, лишили са се от чувство за дом, общност и единство, както и желание за полагане

на общи грижи, уважение и подкрепа между членовете на семейството. Предвид всичко изложено, съдът намира, че запазването на брака е лишено от смисъл, тъй като е изпразнен от съдържание, това би било вредно за обществото и самите съпрузи, между които не съществува физическа и духовна близост, изчезнали са чувствата на обич, взаимност и привързаност, поради което следва да бъде прекратен. Съдът не споделя аргументите на ответницата, че бракът е социално оправдан и следва да се запази с оглед напредналата възраст на страните и тяхното здравословно състояние. Ищецът категорично отхвърля възможността да бъде заздравен брака и не желае ответницата да полага грижи за него, тъй като твърди, че е в добро здравословно състояние. Липсват доказателства относно влошено здравословно състояние на ищеца и на ответницата.

С оглед липсата на изрично искане, съдът не е сезиран и не дължи произнасяне по въпроса за вината за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брачната връзка – чл.49, ал.3 СК.

По отношение на искането с правна квалификация чл.53 СК.

Съгласно нормата на чл.53 СК след развода съпругът може да възстанови фамилното си име преди този брак. Тълкуването на разпоредбата налага извод, че съдът следва да е сезиран с искане съпругът, който при сключване на брака е променил фамилното си име да възстанови предбрачната си фамилия. При липсата на такова искане и с оглед нормата на чл. 326 ГПК, която изисква съдът изрично да се произнася по въпроса за фамилното име, което съпрузите ще носят, следва да се постанови съпругата да продължи да носи брачното си фамилно име В..

Предвид изхода на спора и липсата на произнасяне относно вината, всеки от съпрузите следва да заплати по сметка на РС Сливен, на основание чл. 329, ал.1, изр. 2 ГПК вр. с чл. 6, т. 2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, сумата от 25 лева – държавна такса при решаване на делото по иска за развод, като направените от ищеца разноски за производството остават в негова тежест.

Ищецът не е предявил претенция за предоставяне ползването на семейното жилище, като и не възразява след прекратяването на брака, ответницата да продължи да носи брачното си фамилно име.

По правилата на процеса, всяка от страните следва да заплати окончателна държавна такса за развода в размер на по 25,00 лева. Ръководен от горното, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА С РАЗВОД сключения на 03.02.1979 година в гр. София граждански брак между **В. ИВ. В. с ЕГН *******, с постоянен адрес: гр. София, ***** и **СТ. СТ. В. с ЕГН ******* с постоянен адрес: гр. Сливен, ***** **поради настъпилото дълбоко и**

непоправимо разстройство на брачните отношения.

ПОСТАНОВЯВА след развода **СТ. СТ. В. с ЕГН ******* с постоянен адрес: гр. Сливен, ***** да носи брачното си фамилно име **В.**.

Страните **НЕ СА ЗАЯВИЛИ**, че желаят издръжка един спрямо друг, а разноските ще останат за всеки така както са направени.

ОСЪЖДА В. ИВ. В. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ***** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на съдебната власт окончателна държавна такса в размер на **25,00 лева**.

ОСЪЖДА СТ. СТ. В. с ЕГН ***** с постоянен адрес: гр. Сливен, ***** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на съдебната власт окончателна държавна такса в размер на **25,00 лева**.

Решението може да бъде обжалвано пред СлОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____